

за което се говори, трѣбва да е опитано. Не е достатъчно само да кажете, че захарѣта е сладка, но трѣбва да сте я опитали. Бѣлиятъ цвѣтъ не опредѣля захарѣта. Има едно вътрешно качество, което опредѣля захарѣта. То е нейната сладчина. Следователно, всѣки човѣкъ има известни чувства въ себе си, чрезъ които познава реалността. Дойдете ли до реалността, вие се натъквате на редъ философски твърдения, споредъ които реалността е нѣщо непонятно, както и Богъ е невидимъ. За думата „не-видимъ“, азъ имамъ съвсемъ друго разбиране. Когато философитѣ казватъ, че Богъ е невидимъ, това говори за едно буквално разбиране. Че Богъ е невидимъ, това е едната страна на въпроса. Сжщевременно Той е видимъ. Де е видимъ Богъ? — Въ най-малкитѣ си форми. Запримѣрь, всички хора виждатъ слънцето, но кой отъ тѣхъ го е видѣлъ въ неговото величие? Слънцето е милионъ и 500 хиляди пжти по-голѣмо отъ земята. Кой го е видѣлъ въ тази му голѣмина? Всички виждаме слънцето като малка топка, която можемъ да туримъ подъ мишцитѣ си. Казвате: Колко е хубава тази свѣтла топка! Да мога да я взема въ дома си, да ми посвѣти! — Грамадна разлика има между това, което вие схващате, и това, което е въ действителность. Когато философитѣ казватъ, че Богъ е невидимъ, вие разбирате тъкмо онова, за което нѣмате никакво понятие. Вие нѣмате понятие за вътрешния строежъ на нѣщата. Често и нѣкои учени говорятъ за работи, които тѣ вътрешно не познаватъ. Запримѣрь, нѣкой ще започне да говори за слънцето, ще прави аналогия между слънцето и земята. Той ще разправя, че на слънцето има планини и долини, грамадни океани, рѣки, планети, хубави градини, хора, подобни на тия отъ земята, но по-умни, по-красиви, по-стройни. Като слушате да говорятъ